

คิดหลอก

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ข้อ ๒๗๙๘. เรื่อง “ขันท์ ๕ คือดารา”

กราบนมัสการหลวงพ่อกุญ มีคำถามอยากกราบขอความเมตตาจากหลวงพ่อกุญได้โปรดไขข้อสงสัยของลูกด้วยเจ้าคะ

ปกติลูกจะต้องฟังธรรมก่อนนอนอยู่เสมอ หากจะนั่งสมาธิก็มักจะพิจารณาร่างกายเป็นโครงกระดูก ซึ่งลูกเคยส่งคำถามมากราบเรียนหลวงพ่อกุญถึงวิธีการปฏิบัติแบบนี้ และหลวงพ่อกุญเมตตาตอบว่าปฏิบัติถูกแล้ว เจ้าคะ

การฟังธรรมจากพ่อแม่ครูบาอาจารย์ทางยุทูป ส่วนใหญ่ท่านจะสอนให้เห็นว่าขันท์ ๕ ไม่ใช่ตัวเรา ลูกฟังและเชื่อตามคำสอนตลอดมา แต่ก็เป็นความเชื่อที่เกิดจากการฟังธรรม ไม่ได้เกิดจากการภาวนาแล้วพบด้วยตนเอง อย่างที่เคยได้ยินว่า ต้องรู้เห็นด้วยตนเองเป็นปัจจุัตถ์แต่อย่างใด

เมื่อเข้าลูกเกิดความคิดขึ้นมาว่า ถ้าขันท์ ๕ ไม่ใช่ตัวเรา แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาตามกรรมเก่า และก็จะแตกสลายไปเป็นดิน น้ำ ลม ไฟ ทั้งไว้ในโลกนี้ หากจิตยังไม่หลุดพ้นจากอวิชชา ก็จะต้องไปเกิดใหม่ ได้ขันท์ ๕ ใหม่ตามกรรมที่ทำไว้อีก เป็นเช่นนี้เรื่อย ๆ ไป แล้วจิตที่ไม่มีการเกิดดับ (จิตเดิมแท้) จะต้องไปทุกชั่วอนอะไรกับขันท์ ๕ นั้นๆ เปรียบเหมือนการนั่งดูภาพยนตร์ ที่ขันท์ ๕ จะเป็นผู้ได้รับบทบาทให้แสดงไปตามบทในแต่ละภพละชาติ คนดูภาพยนตร์ (จิตเดิมแท้) ก็ไม่ต้องไปทุกชั่วสุขกับขันท์ ๕ ดาราที่แสดงไปตามบทที่เขาเขียนให้แสดงที่ได้รับมาตั้งแต่ก่อนเกิด แค่อาศัยขันท์ ๕ ปฏิบัติตามอริยมรรคมีองค์ ๘ ตามพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดา อย่างไม่ต้องหาเหตุผลอะไรก็พอแล้ว วันหนึ่งก็จะได้ไม่ต้องมานั่งดูภาพยนตร์ที่ขันท์ ๕ แสดงอีก

ลูกเรียนถามหลวงพ่อกว่า ความคิดแบบนี้ถูกต้องหรือไม่เจ้าคะ และลูกขอกราบ
ขอพระคุณในความเมตตาของหลวงพ่ที่ได้ตอบคำถามลูกด้วยค่ะ

ตอบ : อันนี้มันเป็นความคิด ความคิดที่ใครๆ ก็คิดได้ แต่เวลาใครๆ ที่คิดได้ อย่างเช่น
ที่ว่าซันท์ & พังเทศน์จากครูบาอาจารย์มาว่าซันท์ & ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ซันท์ & ก็เชื่ออย่างนี้มา
ตลอด เชื่ออย่างนี้มาตลอด นี่ก็ความเชื่อใจ

แต่โดยฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเรา ในการฝึกหัดประพฤติปฏิบัติของเรา เวลาจิตของ
เรามันละเอียดขึ้น เวลาจิตของเรา จิตมันเคยได้พัก เคยได้เข้าสมาธิบ้าง ไม่ได้บ้าง มันก็พัฒนา
ของมันขึ้น ถ้าพัฒนาของมันขึ้น เวลามันเกิดความคิดขึ้นมา

อันนี้เราจะบอกว่า ถ้าเป็นปัญญา มันก็เป็นโลกียปัญญา ปัญญาที่เวลาเราเกิดขึ้น เรา
คิดของเราขึ้นมา

เราก็เชื่อซันท์ & ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ซันท์ & แล้วพอเชื่อแล้วเราก็คิดจินตนาการ คิด
เปรียบเทียบไป พอดคิดเปรียบเทียบไปเราก็บอก เวลาซันท์ & ซันท์ & มันก็เป็นซันท์ & อย่างนี้ ถ้า
เราเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เราก็มาได้ซันท์ & อยู่อย่างนี้ แล้วใจจิตเดิมแท้นั้นนะ มันเป็นผู้ดู
เรื่องบทบาท เรื่องการแสดง

นี่เรามีสติมีปัญญาไป หนึ่ง แล้วเรายังไม่มีเวลาทุกขมันกระทบรุนแรง เวลามันกระทบ
รุนแรงนะ แล้วเวลากิเลสมันขึ้นคือ มันไม่มีเวลาปฏิบัติ เวลาปฏิบัติมันคือขีดวงไม่ให้กิเลสมัน
เติบโต การปฏิบัติคือตรงข้ามกับกิเลสไป กิเลสมันคือความเคยตัวของมัน มันเคยมีอำนาจของ
มัน มันก็คิดตามอำนาจของมันไป

แต่เวลาเราคิดถึงซันท์ & ว่า ซันท์ & ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ซันท์ & เราเกิดมาแล้ว เรามาได้
ซันท์ & ในภพชาตินี้ เวลาเราคิดว่าธาตุ ๔ ใด ธาตุ ๔ ก็ดิน น้ำ ลม ไฟ แล้วก็เอาดิน น้ำ ลม ไฟให้
มาเกิดเป็นคนอีก มันก็เป็นคนไม่ได้

ซันท์ & ก็เหมือนกัน รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เราแบ่งได้ มันเหมือนกับ
เปรียบเทียบนะ เปรียบเทียบเหมือนกับอาจารย์ใหญ่ เมื่อก่อนทางวงการแพทย์นะ เขา

เดือดร้อนมาก เขาต้องมีอาจารย์ใหญ่เพื่อให้แพทย์ฝึกหัด แล้วศึกษาเรื่องอนาโตมี เรื่องผลกระทบของร่างกาย เรื่องการผ่าตัด

เดี๋ยวนี้เทคโนโลยีมันเจริญนะ มันมีหุ่นยนต์นะ มันมีเขาสรางมาโดยโครงสร้างร่างกายเหมือนกันหมดเลย แต่มันก็ทำไม่ได้หรอก มันไม่ได้ หมายความว่า เวลามันผ่าตัด มันเย็บ มันต่างๆ มันต้องใช้เนื้อไ้

ไ้นี้ก็เหมือนกัน ชั้นท์ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้นท์ ๕ แล้วถ้าอย่างนั้นแล้วเราก็ดูชั้นท์ ๕ จิตเดิมแท้มันก็ดูเฉยๆ ดูจนสิ้นกิเลสไป นี่ความคิดของเราไ้ มันไม่เป็นความจริงหรอก มันเป็นความจริงไม่ได้ เพราะความคิดอย่างนี้มันเป็นความคิดเด็กๆ ความคิดนี้ฝึกหัดใหม่ เพราะว่าถ้าวงรอบมันเป็นอย่างนี้ มันก็เป็นอย่างนี้ไ้

เวลาในสมัยพุทธกาลนะ มันมีความเชื่อในลัทธิหนึ่งว่าคนเราต้องเกิดเป็นคน ๕๐๐ ชาติ พอบรรพ ๕๐๐ ชาติก็จะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ไปเลย บางความเชื่อ เวลาเกิดมาแล้วเสพสุขอย่างเดียวเลย เวลาเสพสุขแล้วมันก็จะสิ้นกิเลสไปเลย

ไ้นี้ก็เหมือนกัน เราเกิดมาแล้วเราก็จะเป็นมนุษย์ไ้จริงหรือ เขาว่าเกิดเป็นมนุษย์ ๕๐๐ ชาติ ครบชาติที่ ๕๐๐ จะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ไปเลย

กรรมดี กรรมชั่วนะ การเกิดเป็นมนุษย์นี้ เป็นอริยทรัพย์เดียว แล้วเกิดเวลาคนที่มัวเมาจนวาทนาเกิดเป็นมนุษย์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าๆ มันก็แบบว่าใกล้ชิด คือใกล้ชิดคือว่าความรู้สึกเดิมมันยังมีอยู่พร้อม

เวลาไปเกิดเป็นเทวดา ไปเกิดบนพรหม ๘๐,๐๐๐ ปี กว่าจะมาเกิดเป็นมนุษย์นี่นะ ศาสนาหมดไปสองรอบ แล้วมาเกิดอีก แล้วมันจะได้ชั้นท์ ๕ ใหม่ เป็นพรหม เป็นเทวดามีธาตุ ๔ ใหม่

ชั้นท์ ๔ ครบ ไม่มีรูป แล้ววิภูฏะเป็นอย่างไ้

ไ้นี้ผลที่ไ้ว่า ถ้าผู้ถาม พิจารณาฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ เราอยู่ในศีล อยู่ในสมาธิ ในปัญญา แล้วเราตรัสรู้ตรง แล้วใคร่ควรบุญธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็เชื่อของเราแบบนี้ไ้

เวลาเรามีความเชื่อ นี่เขาเรียกว่าศรัทธา ศรัทธาคลอนแคลนได้ ศรัทธาเปลี่ยนแปลงได้ ศรัทธาๆ อจลศรัทธา ถ้าเราทำความสงบของใจบ้าง จิตสงบขึ้นมา อ้อ! อ้อ! มันจะเกิดอจลศรัทธา คือศรัทธาที่มั่นคง ถ้ามั่นคงก็ทำคุณงามความดีของเรา

ฉะนั้น เวลามีศรัทธา มันก็มีความเชื่อ เห็นไหม

เมื่อเข้านี้ลูกมีความคิดขึ้นมาว่า ถ้าฉัน ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ฉัน ๕

มันเป็นกรรมเก่า คือจะบอกว่ามันเป็นสิทธิ์ไง

พอเกิดมามันก็มีร่างกายกับจิตใจ มีฉัน ๕ กับมีธาตุ ๔ แล้วเราก็ดูมันไป

จริงหรือ

ดูมันไปแต่ละภพแต่ละชาติเนี่ยะ แต่ละภพแต่ละชาติ ถ้ามันมีผลกระทบ ที่มันมีความทุกข์ที่รุนแรง คนที่เขายึดมันถือมัน เขาทำลาย ลูกฆ่าพ่อ พ่อแม่ฆ่าลูก คนรักฆ่ากันอย่างนี้ นี่ฉัน ๕ หรือ ถ้าเวลาจิตใจมันไปเจอสภาพแบบนั้นนะ

แล้วเกิดมาในปัจจุบันนี้ ทุกครอบครัวเป็นทุกข์เป็นยากมาก เพราะห่วงลูกของตน เพราะสังคม ยาเสพติด ตอนนี้ออนไลน์หลอกหลวง แล้วเด็กวุฒิมัธยมมันยังไร้เดียงสา โดนหลอกหลวงหมดนะ นี่ดูเฉยๆ ใช่มั้ย

ถ้าเรารู้ฉัน ๕ ไปเฉยๆ สิ มันไม่มีการหลอกหลวง มันไม่มีใครมาคดมาโกง มันไม่มีใครมาทำร้ายเรา

เยอะเยอะไปหมด

ถ้าเยอะเยอะไปหมด จะนั่งดูเฉยๆ เรารู้ฉัน ๕ ไปไง ดูจนเข้าใจแล้วเราก็กินกิเลสไป

ดูฉัน ๕ ดูอย่างไร

นี่พูดถึงความคิดที่มันเกิดขึ้นไง

ถ้าความคิดที่มันเกิดขึ้น ไซ้ ความคิดที่ผู้ถามเกิดขึ้น เราจะบอกว่ามันไม่ผิดหรอกนะ มันไม่ผิด หมายความว่า ถ้าเราเริ่มฝึกหัดปฏิบัติใหม่ เราพยายามจะทำความสงบของใจ เริ่มต้นกิเลสมันก็คัดค้านแล้ว ชีวิตเรา เราก็เป็นคนดีอยู่แล้ว เราก็ทำความดีอยู่แล้ว ทำไมเราต้องมาทุกข์ทรมาน มานั่งสมาธิ มาเดินจงกรมให้มันทุกข์มันยากขึ้น

แค่จะปฏิบัติมันก็ขัดแข้งขัดขาแล้ว แล้วเวลามาปฏิบัติขึ้นมา มันทุกข์มันยากไปหมดเลย นั่งนี่มันเครียดมาก พุทโธก็ไม่ได้ นั่งก็เจ็บขา เจ็บเนื้อเจ็บตัว เจ็บปวดไปหมดเลย

ไอนั้นนะผลข้างเคียง แต่ความจริงขึ้นมา เราต้องการทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจสงบระงับแล้ว เวลาที่ว่าครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัตินะ เวลาท่านทำใจสงบแล้ว จิตเป็นสัมมาสมาธิ ถ้าเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตามความเป็นจริง ถ้าตามความเป็นจริง มันเห็นกิเลสไป

สิ่งที่ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เวลาถ้ายังปฏิบัติยังไม่ถึงที่สุดแห่งทุกข์ มันไม่รู้จักกิเลส แล้วมันไม่เห็นกิเลส ผู้ถามนี่มันเกิดปัญญา ปัญญาที่มันเกิดขึ้นเกิดจากจินตนาการ

เพราะเขาบอก เมื่อเข้าความคิดมันเกิดขึ้นมา ชันท์ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชันท์ ๕

ฉะนั้น เราก็ไม่ต้องไปเดือดร้อนกับมันไป เราก็ดูมันไปเฉยๆ ใจ จิตเดิมแท้ก็ไม่เดือดไม่ร้อนไปกับมันไป ไม่เดือดไม่ร้อนตอนนี้เพราะอะไร เพราะเราไม่มีผลกระทบของกิเลสมันขึ้นคือใจ มันไม่มีผลกระทบ เห็นไหม

หลงในเรื่องอะไรไป มันไม่มีผลกระทบจนโกรธจนเป็นไฟเป็นไฟไป มันไม่มีผลกระทบจนเป็นความทุกข์ความยากใจ เวลาที่มีผลกระทบขึ้นมา มันจะดูชันท์ ๕ ได้อย่างไรละ เพราะมันทุกข์ มันยากขนาดนั้นนะ มันดูไม่ได้หรอก

มันจะดูชันท์ ๕ ได้ มันต้องจิตสงบก่อน

แต่ผู้ถามๆ เพราะเขาประพฤติปฏิบัติมาไป ชันท์ ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชันท์ ๕ แล้วฟังเทศน์มาตลอดไป แล้วหลงพ้อก็บอกว่า ถ้ามองพ้อมาหลายครั้ง หลงพ้อก็บอกว่าถูก

ไฉนนี้คำว่า “ดูไปเฉยๆ” ที่เราได้แย้งนี้เราจะบอกว่า สิ่งที่เราที่เห็น เราได้เห็นด้วยปัญญาของเรา ปัญญาระดับนี้ ระดับพื้นฐานเริ่มต้น แต่ถ้ามันพิจารณาไปแล้ว จิตมันอิสระมากขึ้น เวลามันเห็นชั้น ๕ จริงๆ จิตเห็นอาการของจิตที่ตามความเป็นจริง ไฉน! จะไม่กล้าพูดอีกเลยนะ ไฉน! กิเลส กิเลสมันร้ายนัก กิเลสมันร้ายนัก

ถึงว่าไม่รู้จักกิเลส ไม่เคยเห็นกิเลส จะฆ่ากิเลสได้อย่างไร มันเป็นไปได้ไหม เราไม่รู้ถึงเป้าหมาย เราจะไปถึงจุดหมายได้อย่างไร มันก็วนอยู่ นี่ มันไม่ไปไหนหรอก

แต่ถ้าการฝึกหัด วนเพื่อจะหยุด หยุดเพื่อจะตั้งหลัก

ตั้งหลักแล้วจะให้รู้จริง

ถ้ารู้จริงนั้นนะ ไฉน!

เราพูดประจำ แม้แต่ทำความเข้าใจ ฌานสมาบัติ อุตตริมนุสสธรรม อวดอุตตริมนุสสธรรมมันธรรมเหมือนมนุษย์ไง แค่อธิษฐานนะ ไฉนปัญญาๆ ถ้าเป็นทางวิทยาศาสตร์ นั้นก็ไม่ใช่เรา นี่ก็ไม่ใช่เรา เขาว่าเราบ้าหรือเปล่า ก็ชั้น ๕ และธาตุ ๔ ก็คือเรานี้ไง แล้วมันไม่ใช่เราตรงไหนล่ะ

มันเป็นเราโดยสมมุติ สมมุติคือชั่วคราว จริงตามสมมุติ มันเป็นความจริงว่าร่างกายและจิตใจนี้เรา แต่เราโดยความสมมุติ มันไม่เป็นตามความเป็นจริงโดยพุทธบัญญัติ โดยธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

บอกมันไม่ใช่ของเราจริงๆ หรือ ของเราจริงๆ จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลามันตายไป มันก็ทั้งธาตุ ๔ และชั้น ๕ อย่างที่โยมถาม โยมคิดนี้ใช่ แต่เวลามันไปเกิด มันไปเกิดในนรกอเวจี มันก็ไม่มีธาตุ ๔ นะ มันเป็นโลกแห่งจิตวิญญาณนะ ไปเกิดเป็นเทวดาเป็นทิพย์สมบัติหมด มันไม่มีธาตุ ๔ แล้วไปเกิดบนพรหม ชั้น ๑ มันไม่ใช่ชั้น ๕ มันไม่เป็นแบบนี้หรอก

แต่ที่โยมคิดว่ามันเป็นแบบนี้ แล้วจิตเดิมแท้นี้เป็นแค่ผู้ดู เพราะธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้ แล้วโยมก็ฟังเทศน์ โยมก็ปฏิบัติ แล้วก็มีความรู้สึกนึกคิดแบบนี้

ถ้าบอกว่ามันถูกไหม ก็ถูก แต่คำว่า “ถูก” ถ้าจิตเดิมแท้ที่เห็นผู้ดูเฉยๆ จิตเดิมแท้ที่เห็นผู้รู้เท่าทัน มันก็จะปล่อยวางไปเอง

มันไม่ใช่ เพราะว่าไอ้เนี่ยมันเป็นการคิด การจินตนาการ มันยังไม่เห็นตามความเป็นจริง แต่ถ้าเห็นตามความเป็นจริงนะ จิตเห็นอาการของจิต มันเห็นแล้วมันมีโทษไหม

เหมือนเชื้อโรค เหมือนคนเจ็บไข้ได้ป่วย มันมีเชื้อโรค มันมีเหตุมีปัจจัย พอจิตเห็นขันธ ๕ ตามความเป็นจริง ขันธ ๕ มันเป็นขันธ ๕ แต่มันเป็นขันธมาร มารมันควบคุมขันธ ๕ มารมันเป็นเจ้าของขันธ ๕ แล้วมารมันก็ใช้ขันธ ๕ รังแกเจ้าของขันธ ๕

ขันธ ๕ กับเรา เห็นไหม ดูสาว ๆ สีสัณกรรม ๆ น่าสงสารนะ ให้เขามีดกริดอย่างนั้นนะ เพื่อจะรักษาธาตุ ๔ ให้มันสวຍໄໝ่ นั่นก็ขันธ ๕ รังแกขันธ ๕ ทำให้ขันธ ๕ เจ็บปวดเปล่าๆ แต่อยากสวຍໄໝ่

นี่ก็เหมือนกัน ขันธ ๕ มันก็รังแกนะ มันทำเราชราคร่ำคร่า มันต้องชราคร่ำคร่าไปโดยธรรมชาติของมัน นี่ขันธ ๕ แล้วมันมีมาร มารมันก็ทำความทุกข์ความยาก มันไม่สมความปรารถนา มันก็ทุกข์ก็ยาก ไอ้ทุกข์ก็ยากนั่นแหละไอ้ตัวมารนะ

ถ้าเห็นขันธ ๕ ตามความเป็นจริงนะ เห็นรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ถ้ามันจับต้องได้ตามความเป็นจริงไหม จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นอันนั้นมันถึงเป็นความจริง นี่พูดถึงว่าเป็นสัจจะความจริง

ฉะนั้น คำถาม ขันธ ๕ คือดารา

ขันธ ๕ มันต้องรู้จริงเห็นจริง แล้วจับพิจารณา

ไอ้ขันธ ๕ เป็นดารา ดาราก็เป็นดาราผู้ดูเหมือนในหนัง ก็ตอนนี้อย่าง ทวิภพ ๕ ภพ ๑๐ ภพ ๖๐ นิยายทีวี อู้ฮู! เรื่องอดีตชาติซับซ้อน เขียนกันซับซ้อน ก็มาจากนี้ไง เกร็ดประวัติศาสตร์ เกร็ดธรรมะนี่ไง แล้วก็เขียนกัน เขียนกันแล้วไปตามอย่างนั้น มันก็เป็นการดูละครทีวีเลย ปฏิบัติแบบละครทีวี

ปฏิบัติตามความเป็นจริง ละครที่วิมันก็เป็นนิยาย เป็นนิยาย เป็นเรื่องจินตนาการเขียนขึ้นมา เป็นเรื่องวิปากกรรมของแต่ละบุคคล แต่ของเรามันเป็นข้อเท็จจริง แล้วข้อเท็จจริงมันต้องเห็นตามความเป็นจริง

ฉะนั้น คำถามถามว่า แค่อจิตเดิมแท้เป็นผู้ดูชั้น ๕ แล้วเกิดชาติใหม่ก็ได้ชั้น ๕ ใหม่

จริงหรือ แล้วเกิดชาติใหม่จะเป็นมนุษย์อีกจริงหรือ แล้วเกิดชาติใหม่แล้วก็เป็นบุคคลคนใหม่ แต่จิตดวงนั้นนะ แต่บุคคลคนใหม่ แล้วอยู่ในสภาวะแวดล้อมอย่างใด มีความรู้สึกนึกคิดอย่างไร

พันธุกรรมของจิตๆ พันธุกรรมของจิตนะใช่ แต่สภาวะแวดล้อมที่มันทุกข์มันยากกว่านี้ สภาวะแวดล้อมอื่น แล้วเราจะมีโอกาสได้ประพฤติปฏิบัติหรือไม่ นี่พูดถึงเกิดเป็นมนุษย์ซ้ำๆ นะ แล้วถ้าไปเกิดระหว่างในวิญญูะที่มันแตกต่างกันไป นั่นอีกเรื่องหนึ่งนะ นี่พูดถึงว่าผลของการเวียนว่ายตายเกิด สังสารวัฏ

แต่ในปัจจุบันนี้เราปฏิบัติไป ใ้อปัญญาอย่างนี้ เราพยายามจะชี้ให้เห็นว่า มันเป็นปัญญาแบบวิทยาศาสตร์ ปัญญาแบบโลกที่เราคิดขึ้นมาโดยจิตใจของเรา แต่เวลามันเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากธรรม เกิดจากศีล สมาธิ แล้วปัญญาที่เกิดขึ้นจากการค้นคว้า ภาวนามยปัญญา ถ้าไปเจอข้างหน้า จะมีน้ำหนักแล้วทั้งความเห็นอย่างนี้เด็ดขาด แล้วค่อยๆ ประพฤติปฏิบัติไป

ที่พูดนี้ชี้ให้เห็นว่ามันเป็นเรื่องโลกๆ เป็นเรื่องปัญญาที่เกิดขึ้นจากการฝึกหัดของเรา มันจะผิดไหม ไม่ผิด แต่ถ้าเชื่ออย่างนี้ มันจะเติบโตไปข้างหน้าไม่ได้ ถ้าเชื่ออย่างนี้ ก็คิดว่าพิจารณาอยู่อย่างนี้ คือให้จิตเดิมแท้ดูอย่างนี้ จิตเดิมแท้ที่เราคิดเอาเองว่ามันเดิมแท้ แต่ความจริงมันเป็นโลกียะหมด มันเป็นความรู้สึกนึกคิดโดยสัญชาตญาณของเราโดยข้อเท็จจริงของเรา

ฉะนั้น ให้ประพฤติปฏิบัติต่อไป แล้วมีสิ่งใดเกิดขึ้น นั่นนะปัจจุัตตัง สันติภูมิจิโก มันเป็นการยืนยันกับการปฏิบัตินั้น จบ

ถาม : ข้อ ๒๗๙๙. เรื่อง “จิตแก้จิตติดนิมิต”

กราบหลวงพ่อก่อนหน้านี้หนูสมาธิเจริญวิปัสสนา หนูใช้วิธีของหลวงปู่ดูลย์ เอาจิตส่งในจิตเห็นจิต เอาจิตผู้รู้ที่เกิดจากการทำสมาธิพิจารณาจิตอีกดวงที่มีกิเลส พอจับตัวกิเลสได้ก็ทำตึงคปหานกิเลส โลก โกรธ หลง ไปทีละครั้งจนจิตโล่งขึ้นเรื่อยๆ

ขอถามดังนี้

๑. หนูใช้วิธีนี้ถูกไหมคะ

๒. พอหนูใช้วิธีจิตเห็นจิต แล้วฟังหลวงตาท่านบอกว่า ถ้ามีสมาธิสามารถคุยกับจิตได้ ตอนที่ทำเจริญวิปัสสนาแล้ว บางครั้งจิตมันก็หลุด อะไรมาเกี่ยวกับอดีตชาติ ชาติที่แล้วเกิดเป็นอะไร โดยไม่ตั้งใจถาม ตอนนี้ไม่มีนิมิตเข้ามาทักเลยคะ

ขอถามว่า สิ่งนี้เป็นจริงไหมคะ เชื่อได้ไหมคะ

หนูฟังหลวงพ่อบอกว่า ถ้าอุปจารสมาธิแล้วอาจเข้าถึงสัญญาในอดีตชาติที่เป็นเนื้อสัมผัสส่วนชั้น ๕ ใช้ชาตินี้คือเปลือกของสัมผัส จิตเหมือนคอมพิวเตอร์ที่สะสมข้อมูลไว้ ถ้าทำสมาธิก็เข้าถึงได้คะ

๓. ต่อมาจิตเกิดนิมิต คับพบว่าเกิดจากจิตส่งออก หลวงปู่ดูลย์บอกบ้าได้ หนูเลยแก้ตัวด้วยการเอาจิตเห็นจิต ยึดจิตผู้รู้ของตัวเองเป็นหลัก มีอะไรเกิดขึ้นก็ถามจิตว่า นี่เป็นความจริงไหม จิตผู้รู้ตอบว่าจริง แต่ปรากฏว่าจิตยังคงติดนิมิตหนักกว่าเดิม ถามมันว่าอันนี้คืออดีตชาติใช่ไหม จิตมันตอบว่าจริง ตอนแรกหนูเชื่อ เพราะคิดว่ามันเป็นเนื้อสัมผัส เป็นอดีตชาติคะ แต่ตอนนี้หนูรู้แล้วว่าพลาดไป

หนูขอถามว่า เราเชื่อจิตได้แค่ไหนในสิ่งที่มันบอก อะไรเชื่อได้ อะไรเชื่อไม่ได้ ทำไมไม่ใช้จิตเห็นจิตจึงเกิดนิมิต

๔. ขั้นตอนในการพิจารณาจิตของหนูผิดตรงไหน ทั้งๆ ที่หนูก็ทำตามหลวงปู่ดูลย์ด้วยการใช้จิตเห็นจิตเพื่อแก้มนิมิต แต่นิมิตก็ไม่หายไป ตอนนี้มนิมิตเสียงเกิดขึ้นทั้งยามหลับและยามตื่น เป็นเสียงคำสอนของครูบาอาจารย์ที่มันเวอร์เกินไป ไม่จริง

หนูกังวลใจมากๆ ค่ะ ขอหลวงพ่อบอกชี้แนะทางปฏิบัติด้วยค่ะ ขอขอบคุณ

ตอบ : จิตเห็นจิตเป็นมรรค จิตเห็นจิตเป็นมรรค

แต่นี้เพราะหนูใช้วิธีการของหลวงปู่ดูลย์ไง จิตส่งใน จิตเห็นจิต

คิดลอกตัวเองทั้งนั้น

จิตเห็นจิต ใช้วิธีการหลวงปู่ดูลย์ แล้วหลวงปู่ดูลย์ท่านก็ให้พุทโธไง

หลวงปู่ดูลย์ คำว่า “ดูจิต” ของหลวงปู่ดูลย์ ก็ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ

คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด

โยมหยุดหรือยัง จิตเห็นจิต เอาอะไรไปเห็น หยุดคิดๆ เคยหยุดคิดไหม เคยหยุดได้หรือเปล่า ไม่มีอะไรหยุดเลย คิดไปเรื่อย คิดลอก คิดลอกแล้วกิเลสมันก็ลอกคิด พอมันลอกคิดขึ้นมาไง

ด้วยความเชื่อของมนุษย์ มนุษย์ก็คิดว่า เวลาครูบาอาจารย์พูดสิ่งใด เราก็จะเข้าใจสิ่งนั้น แล้วทำตามสิ่งนั้นได้ แต่ความจริงมันไม่ใช่ ความจริงไม่ใช่ เพราะความคิดของเราๆ ใจ ความคิดของเราคิดแบบโลกๆ นี่ไง

เราคิดแบบโลก เราก็อ่านตามตำรา เราก็ฟังเทศน์ แล้วก็ทำตามนั้นนะ ทำตามนั้นกิเลสมันก็คิดลอก ลอกไปเรื่อยๆ เลย แล้วลอกไปเรื่อยๆ นี่ยังดีนะ ยังแบบจะปฏิบัตินะ เวลาคนที่ปฏิบัติเขาก็ไม่เชื่อเลย แล้วคนที่ปฏิบัติ ปฏิบัติอย่างไร

ไฉนปฏิบัติโดยวิธีการหลวงปู่ดูลย์

คำว่า “วิธีการหลวงปู่ดูลย์” กิเลสมันเอามาครอบไว้ แล้วพอกิเลสมันครอบไว้ แล้วนี่คือการปฏิบัติตามวิธีการหลวงปู่ดูลย์ แล้วการปฏิบัตินี้ก็จะต้อง

จริงหรือ วิธีการปฏิบัติของหลวงปู่ดูลย์ หลวงปู่ดูลย์สอนอย่างไร สอนให้ดูจิตๆ แล้วดูอย่างไร

ท่านให้รู้จัก รู้ถึงว่าจิตของเรามันอยู่ในสถานะอะไร รู้ถึงความเป็นไปว่ามันดีมาน้อยขนาดไหน ถ้ามันดี อย่างน้อยๆ มันก็มีศรัทธาความเชื่อพระพุทธศาสนา แล้วถ้ามันดีขึ้นๆ มันใช้ปัญญาอบรมสมาธิ หมายความว่า คิดรู้ คิดรู้และรู้คิด ไม่ใช่คิดหลอก แล้วให้กิเลสหลอกคิด

นี่เวลากิเลสมันหลอกคิดไง แล้วมันก็ครอบไว้ว่าวิธีการปฏิบัติของหลวงปู่ดุลย์ แล้วก็อ้างหลวงปู่ดุลย์นะ

หลวงปู่ดุลย์ท่านนิพพานไปแล้ว หลวงปู่ดุลย์ท่านวิมุตติสุขโดยสมบูรณ์แบบของท่าน ท่านไม่เคยเดือดร้อนกับคนถามเลยนะ แล้วเวลาท่านเทศนาว่าการไว้ ท่านเทศนาว่าการไว้เพื่อชาวพุทธ แล้วเวลาชาวพุทธที่มีสติปัญญา แล้วทำประพฤติปฏิบัติให้ได้สมความเป็นจริง ผู้ปฏิบัตินั้นก็คือนุญศลของผู้ที่ปฏิบัติ

หลวงปู่ดุลย์ไม่ได้บอกและลบกับผู้ที่ประพฤติปฏิบัติใด หลวงปู่ดุลย์ท่านสมบูรณ์แบบในตัวของท่าน แต่ลูกศิษย์ลูกหาที่ประพฤติปฏิบัติไม่ได้ แล้วอ้างชื่อหลวงปู่ดุลย์ๆ แล้วเอาหลวงปู่ดุลย์มาครอบไว้ว่าปฏิบัติตามแนวทางหลวงปู่ดุลย์

แล้วที่ไหนเป็นแนวทางปู่ดุลย์

คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด แต่การหยุดคิดก็ต้องใช้ความคิด

ความคิดๆ วิธีการที่เราจะคิด เราจะทำกันอยู่เนี่ย หยุดได้ไหม หยุดไม่เป็น แล้วไม่เคยหยุดก็เลยไม่รู้วิธีไง

แต่คนที่เขาเคยหยุด เขารู้ รู้คิด คิดให้รู้แล้วมันหยุดคิด หยุดคิดแล้ว พอหยุดคิดนะ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ เพราะผลของมันคือสมุทัย ให้ผลเป็นทุกข์ทั้งสิ้น ความคิด การอ่าน การกระทำ มันใช้พลังงานทั้งสิ้น มันต้องมีพลังงานทั้งหมด แล้วเวลามันหยุดละ

พลังงานที่หยุด สิ่งเคลื่อนไหวที่เร็วที่สุดคือความคิด แล้วมันหยุดสะสมในตัวมันเอง มันมีพลังไหม มันต้องมีพลังในตัวมันนะ แล้วถ้ามีพลังในตัวของมัน จิตเห็นอาการของจิต นั่นถึงจะเป็นความจริง แล้วนี่มันมีอะไรเป็นความจริงบ้าง อย่างเช่น

หนูใช้วิธีนี้ถูกไหม

ต้องใช้ปัญญาอบรมสมาธิ

คำว่า รู้คิด คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด แบบหลวงปู่ดุลย์ ด้วยอำนาจวาสนาของท่าน ด้วยการประพฤติปฏิบัติของท่าน แต่ท่านเองท่านก็บอกว่า เรารู้คิด แต่บางทีก็ต้องใช้พุทโธๆ เหมือนกัน

หลวงปู่ดุลย์ก็ให้พุทโธ เพราะอำนาจวาสนาของคนไม่เหมือนกัน

กีฬามันมีลิมิตระหว่างรุ่นของมัน เพราะน้ำหนักและประสบการณ์แตกต่างกัน นักกีฬาสมัครเล่น นักกีฬาอาชีพ นักกีฬาอาชีพเขายังมีระดับของเขา

ไฉนก็เหมือนกัน เราปฏิบัติใหม่ เราจะบอกว่าเราจะปฏิบัติแบบวิธีหลวงปู่ดุลย์แล้วถูกหมด เอาที่ไหน

นักกีฬาขึ้นมา ทุกคนบอกว่าจะเซ็นสัญญาเป็นนักเตะอาชีพ ๒๐ ล้าน ไม่มีทีมใดซื้อ นักกีฬาคนคนนั้นเลย ถ้านักกีฬาเขาเล่นของเขา แล้วเขามีผลงานของเขา เขาเป็นนักกีฬาที่มีความสามารถมาก ทีมนักกีฬาทุกชนิดรีบแย่งชิงตัวเขาเลย การปฏิบัติก็เหมือนกัน ถ้าเราปฏิบัติของเราได้ไฉ

หนูใช้วิธีอย่างนี้ถูกไหมคะ

วิธีส่วนวิธี แต่การปฏิบัติมันมีบาปบุญแตกต่างกันไป มันต้องเอาข้อเท็จจริง

คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด แล้วเวลาจะหยุดคิดก็ต้องใช้ความคิด

นี่ความถูกต้อง นี่ข้อที่ ๑. นะ

๒. หนูใช้วิธีจิตเห็นจิต

หนูใช้วิธีจิตเห็นจิต เราก็คิดเอง เราก็อ้างภาพได้ว่าเป็นนิมิตๆ จิตเห็นจิต เห็นอย่างไร

ถ้าจิตเห็นจิตนะ คำถามไม่สับสนแบบนี้ คำถามที่สับสนแบบนี้เพราะคิดเองเออเอง คิดหลอก หลอกคิด ก็เลสหลอกให้คิด แล้วก็คิดแบบกิเลสหลอกๆ

หนูใช้วิธีจิตเห็นจิต ฟังหลวงตาท่านบอกว่า ถ้าสงบแล้วสามารถคุยกับจิตได้

อันนั้นถ้าคนทำตามความเป็นจริง เขามีสติมีปัญญาของเขา เวลาธรรมมันเกิด ธรรมมันต่าง ๆ ขึ้นมา เขารู้ของเขา เขาระดับของเขา

ไม่ใช่ว่าจะมาคิด มาจิตคุย จิตสงบแล้วคุยกับจิต มันเหมือนกับนิยายทวิภพ ๓ ภพ ๔ ภพเลย เขียนเอาเลย มันเป็นคู่เวรคู่กรรม มันเป็นระหว่างทหารญี่ปุ่นรักกับสาวชาวไทย คิดกันไป อดีตชาติต่างๆ

นี่มันเป็นไปโดยความเห็นผิดของตน บางครั้งจิตมันก็หลุดออกไป ไปเห็นเรื่องอดีตชาตินี้จบเลย

อดีตชาติ เรื่องนิมิตร้อยแปด ไปดูสิ พระปฏิบัติหมดนะ อดีตชาติยิ่งใหญ่ทั้งนั้นนะ อดีตชาติอะไร ยิ่งศรัทธา แหม! ถ้ามีฐานะ อดีตชาติเคยเป็นคู่ครอง แต่ขอทานไม่ใช่

อดีตชาติเขาดูแล้วให้มันเกิดกรรมสังเวช ยิ่งรู้เขายิ่งเจ็บ ยิ่งรู้เขายิ่งไม่เอาสิ่งนั้นมาเป็นผลกระทบไป แต่ถ้าเป็นกิเลส มันเอาสิ่งนี้มาลงโลก พุดถึงความผูกพัน พุดถึงการขอเช่าะ ขอเลาะเพื่อผลประโยชน์ใจ

ไอ้คนที่เชื่อเขา เวลาอดีตชาติ ทำไมไม่บอกว่าอดีตชาติของเรามันเป็นพวกคนทุกซ์คนจนล่ะ แหม! ถ้าคนมันมีศรีสุข แหม! อดีตชาติใช่เลย

นี่พุดถึงการเห็นอดีตชาติ อดีตชาติเขาเห็นแล้วนะ มันเป็นเรื่องหลอกๆ เยอะมาก สัญญาอารมณ์ร้อยแปด ถ้าตามความเป็นจริงแล้วมันอยู่ในใจใจ

ฉะนั้นบอกว่า หนูฟังหลวงพ่อ หลวงพ่อบอกว่า อุบาสรสมาธิ มันเป็นสัญญา มันถึงสัญญาในอดีตชาติได้

เวลาเราพุด เราพุดอธิบายของเรานะว่า ถูยี่ชีไพรก่อนสมัยพุทธกาล เขาระลึกอดีตชาติได้ การระลึกอดีตชาติของถูยี่ชีไพร คือเขาทำสมาธิของเขา

ทำสมาธิๆ ถ้าทำสมาธิโดยข้อเท็จจริงของเขา เขาสามารถรู้ถึงจิตใจของเขา แล้วเขารู้ถึงอดีตชาติของเขาได้ แต่เขารู้อดีตชาติของเขาได้ คำว่า “อดีตชาติ” มันไม่ใช่ชาติปัจจุบันนั้น มัน

เป็นอดีต อดีตของจิตที่ผู้เห็นนั้น ถ้าจิตของผู้เห็นนั้น อดีตชาติของเขาแต่ละภพแต่ละชาติ เขารู้ของเขาวว่าเขามาจากไหน เขาเป็นอย่างไร

แต่สมัยก่อนพุทธกาล ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว โลกมันยังไม่เจริญแบบนี้

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า หนูเคยฟังหลวงพ่อบอกว่า อุปจารสมาธิมันเป็นสัญญาระลึกอดีตชาติได้ มันเป็นเรื่อง

ไม่ใช่ คำว่า “เรื่อง” ของเรา เรื่องคือตัวจิต เปลือกเรื่อง เปลือกเรื่องคือขันธ ขันธ ๕ เปลือกเรื่องคือขันธ ๕ ทำความสงบของใจเข้ามาให้เข้าถึงเรื่อง ความรู้สึกนึกคิดนี้ขันธ ๕ แล้วปล่อยขันธ ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ถ้ามันปล่อยได้ มันทะลุถึงใจของตน มันถึงเป็นสมาธิ

แล้วใครทำสมาธิได้บ้าง ใครเคยทะลุเปลือกเรื่องบ้าง

เปลือกเรื่องคือความรู้สึกนึกคิด ความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์นี้ ขันธ ๕ อารมณ์ความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์นี้ขันธ ๕ พุทโธๆ ก็ปล่อยวางขันธ ๕ คือเรามีสัมผัสใดหนึ่ง เรามีสัมผัสใดหนึ่ง เราจะแกะเปลือกเรื่องนั้น เราจะกินเรื่อง เราไม่กินเปลือก

แต่สังคมเขากินสัมผัสโดยกินเปลือก กัดทั้งเปลือกทั้งเนื้อเข้าไปพร้อมกัน แล้วมันจะได้รสชาติอะไร ทั้งขม ทั้งเผ็ด ทั้งฝาด เพราะมันเป็นเปลือก โดยความรู้สึกนึกคิด โดยธรรมชาติของมนุษย์ ที่ความคิดๆ อารมณ์ความรู้สึกนี้เปลือก

พุทโธๆ ปัญญาอบรมสมาธิคือลอกเปลือก เข้าสู่เรื่อง เรื่องรสหวาน ถ้าเราพูดเราพูดอย่างนี้ ถ้าพูดว่าเข้าถึงสมาธิ แล้วถึงสมาธิ ระลึกอดีตชาติได้

อดีตชาติ ถ้าฤๅษีไพร่ที่เขาเข้าถึงใจของเขา เขาระลึกอดีตชาติก็มี ฤๅษีไพร่ถ้าเขาระลึกได้มากได้น้อยก็มี นั่นคือระลึกอดีตชาติ

ฉะนั้นบอกว่า หนูเคยฟังหลวงพ่อบอกว่า อุปจารสมาธิอาจจะเข้าถึงสัญญาในอดีตชาติที่เป็นเรื่อง ส่วนขันธ ๕ ในชาตินี้คือเปลือก จิตเหมือนกับคอมพิวเตอร์ที่สะสมข้อมูลไว้ ถ้า

ทำสมาธิได้ หนูเคยฟังหลวงพ่อบอกอย่างนั้นนะ ฉะนั้นถึงบอกว่า สิ่งที่ว่าเวลาฟังหลวงตาพูดกับจิต หลวงพ่อพูดถึงเปลือกส้ม

๓. ต่อมาจิตเกิดนิมิต ค้นพบว่าเกิดจากจิตส่งออก หลวงปู่ดุลย์บอกบ้าได้ หนูก็เลยแก้ด้วยการจิตเห็นจิต

แก้ด้วยจิตเห็นจิตอย่างไร คำว่า “แก้จิต” มันเป็นข้ออ้าง มันเป็นข้ออ้างว่าตัวเองทำถูก มันเป็นจิตเห็นจิตตรงไหน จิตเห็นจิต จิตของตนต้องสงบก่อน จิตของตนต้องมีสมาธิ มีกำลัง แล้วจิตเห็นขั้น ๕ ตามความเป็นจริง จิตเห็นจิต อันนั้นถึงจะเป็นเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง

ไฉนบอกว่า หนูเลยแก้ว่า ให้อยู่ที่ผู้รู้ ให้มีหลัก จิตผู้รู้มันดันตอบว่า เวลาบอกว่าสิ่งที่รู้ที่เห็นจริงไหม มันบอกว่าจริง มันก็บอกเราว่าจริง

แต่ถ้าเป็นสมาธินะ ถ้าใครเป็นสมาธิแล้วจิตมันสงบแล้ว ถ้าเห็นนิมิต ถ้ามึน บ๊อบ หมด จบหมด คำว่า “ถ้าม” คือมันหายทันที ถ้ามไปนะ เพราะถ้ามว่านั่นคืออะไร สิ่งที่เราที่เห็นมันจะปล่อยวางหมด ถ้ามันเป็นสมาธิ

สมาธิ เห็นไหม เวลาพระปัจเจกพุทธเจ้าเข้าฌานสมาบัติ แล้วเข้าสมาบัติมันหนาว ก็ไปเข้าอยู่ในกองฟาง แล้วเขามาจุดไฟเผา เผาเท่าไรมันก็ไม่ไหม้ เขาเลยกล่าวว่าพระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นอาจารย์ของกษัตริย์ ถ้ารู้ถึงหู มันจะมีโทษ เขาก็ไปหาท่อนไม้ต่างๆ มาเผาเพื่อจะทำลายหลักฐาน เผาเท่าไรก็ไม่สะเทือนถึงพระปัจเจกพุทธเจ้านั้น

สุดท้ายแล้วเขาก็เลิกไป พอเวลาถึงครบ ๗ วัน พระปัจเจกพุทธเจ้าท่านก็ออกจากสมาบัติของท่านโดยความเป็นปกติ

นี่พูดถึงว่าถ้าเข้าสมาธิได้ สิ่งที่จะมีเภทภัยเข้ามากับจิตดวงนั้น ธรรมะคุ้มครอง การปฏิบัติธรรม ศักดิ์ธรรมนั้นจะคุ้มครองโดยสัจจะโดยความเป็นจริง นี่เป็นข้อเท็จจริงเลย

ฉะนั้นจะบอกว่า สิ่งที่ว่าจิตเห็นอาการของจิต มันเป็นการคิดเอาเองหมดนะ แล้วก็ครอบเอาด้วยว่าปฏิบัติโดยแนวทางของหลวงปู่ดุลย์

จะบอกว่าระลึกอดีตชาติได้ แล้วจิตก็ถามว่าสิ่งนั้นจริงไหม จิตมันก็ดันตอบว่าจริงอีก
ตอนแรกหนูก็เชื่อ เพราะคิดว่ามันเป็นเนื้อส้ม มันเป็นอดีตชาติ ตอนนี้อนุรู้แล้วว่าพลาดไป

ไฉนนี้คิดหลอก แล้วให้กิเลสหลอกคิด แล้วก็คิดไปตาม ถ้าปฏิบัติไปนะ เขาบอกว่าหลวงปู่
ดูลย์บอกว่าบ้าได้

เราจะบอกว่าปฏิบัติไปมันบ้าแน่นอน เพราะมันปฏิบัติไปโดยขาดสติ ขาดข้อเท็จจริง

ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมะจะให้ความสุขความสงบ ผู้ใดดันเดา คาดหวัง
ปฏิบัติไปง โดยคิดว่าเป็นแนวทางนั้น อ้าง อ้างว่าเป็นแนวทางหลวงปู่ดูลย์ แต่ทำตามความ
พอใจโดยการหลอกคิด กิเลสหลอกให้คิด แล้วมันจะเป็นอย่างไรละ

ตอนแรกหนูก็เชื่อ คิดว่ามันเป็นเนื้อส้ม มันก็ไปเก็บเอาขององค์นั้น เก็บเอาขององค์นี้
แล้วก็มาหมุนความคิดของตนไป เวลาปฏิบัติก็ว่าปฏิบัติตามแนวหลวงปู่ดูลย์

เราจะบอกว่า ปฏิบัติโดยแนวกิเลส อะไรชอบ อะไรพอใจ ก็ว่าถูกต้อง แล้วก็อ้างว่าเป็น
ขององค์นั้นๆ แต่ตัวจริงไม่มีข้อเท็จจริง ไม่มีเลย

หนูขอถามว่า เราเชื่อจิตได้แค่ไหนในสิ่งที่มันบอก อะไรเชื่อได้ อะไรเชื่อไม่ได้ ทำไมไม่ใช้จิต
เห็นจิตถึงเกิดนิมิต

มันตอบโดยตัวมันเอง จิตเห็นจิตมันไม่มีนิมิต เพราะว่ามันจะเกิดขึ้นต่อเมื่อในการ
กำหนดพุทโธฯ จนเป็นอุปจารสมาธิ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ ถึงจะเกิดนิมิต แล้วเกิดนิมิตก็เกิด
นิมิตเฉพาะคนที่ปัญญามีกุศลได้สร้างมา คนที่ไม่มีนิมิตเขาก็สงบของเขาเฉยๆ ไฉนนั้นพูดถึงว่า
สัมมาสมาธิ แล้วสัมมาสมาธิ ถ้าเกิดนิมิตก็แก้ตามนิมิตนั้น

ไฉนนี้มันไม่ใช่นิมิต นี่เป็นการสร้างภาพ เป็นภาพต่อเนื่องกันไป สร้างภาพว่าอดีตชาติเป็น
อย่างนั้นๆ เป็นอุปาทานนะ อุปาทานคิดเองเออเอง จิตคิดเองเออเอง มันเป็นอุปาทานเอง แล้ว
ก็อ้างไปทั่ว

ไม่ต้องทำอะไรเลย พุทโธชัดๆ พุทโธชัดๆ นี่ พิสูจน์กันว่าจริงหรือเท็จ พิสูจน์กันว่าจิตเป็น
สมาธิหรือไม่เป็นสมาธิ

ถ้าจิตมันไม่เป็นสมาธินะ ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่มีสัมมาสมาธิ โลกียะ คือกิเลสหลุดหมด หลอกคิด คิดลอก ให้กิเลสหลุดคิดไปเลย แล้วยังอ้างแนวทางหลวงปู่ดูลย์อีกนะ

หลวงปู่ดูลย์ท่านวิมุตติสุขไปแล้ว จบ ท่านไม่มาเดือดร้อนกับใครหรอก แล้วเวลาท่านเทศนาว่าการไว้ จับทางไม่ได้ จับทางไม่ได้ แล้วไม่มีอำนาจวาสนาทำให้ได้เป็นแบบนั้น มันถึงเหลวไหลไง เหลวไหลไปตามให้กิเลสมันหลุด จบ

๔. ขั้นตอนในการพิจารณาจิตของหนูผิดตรงไหน ทั้งๆ ที่หนูก็ทำตามหลวงปู่ดูลย์ด้วยการใช้จิตเห็นจิตเพื่อแก่นิมิต แต่นิมิตก็ไม่หายไป ตอนนิมิตเสี่ยงเกิดขึ้นทั้งยามหลับและยามตื่น มีเสียงคำสอนของครูบาอาจารย์มาเวอร์เกินไป

มีเสียงครูบาอาจารย์ เราจะบอกว่าจิตแหว่หรือเปล่า จิตเภทนะ หนูแหว่ไหม หาหมอเถอะ ไปโรงพยาบาลนะ หาหมอจิตแพทย์ ไม่เสียหายหรอก ไปหาหมอ แล้วหมอบอกว่า ห้ามภาวนา ไปหาหมอ หมอบอกว่าห้ามภาวนา แล้วให้กินยา แล้วรักษาตามนั้นไป

นี่พูดถึงว่า ในขั้นตอนของการพิจารณาของหนูผิดตรงไหน

ผิดเพราะคิดเองเออเอง ตามแนวหลวงปู่ดูลย์ หลวงปู่ดูลย์เป็นอย่างไร

ความคิดทั้งหมดนี้เป็นสมุทัย คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด

ความคิดทั้งหมดเป็นสมุทัย ผลของมันเป็นทุกข์

จิตเห็นจิตเห็นมรรค

จิตเห็นจิตเป็นมรรค จิตเห็นจิต เห็นอย่างไร จิตเห็นจิต จิตสงบเป็นสมาธิ

จิตที่จะเห็นเขา มันยังไม่มี จิตจะไปดู จิตจะเห็นเขา มันไม่มี แล้วใครไปเห็น

อุปาทานทั้งนั้น

จิตสงบแล้ว จิตสงบ สัมมาสมาธิมันจะชัดเจนมาก จิตเป็นหนึ่ง ไม่พาดพิงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น จิตเป็นหนึ่ง แล้วมีกำลังตั้งมั่น ไม่พาดพิง

ที่เรามีความคิด มีความรู้สึก ความรู้สึกนี้จิตมันพาดพิงนะ จิตมันพาดพิง มันถึงมี
อารมณ์ความรู้สึก มันถึงรับรู้ นี่จิตพาดพิง

ถ้าจิตมันเป็นหนึ่งของมันนะ สัมมาสมาธิ ไม่พาดพิงอารมณ์ใดๆ เลย มันถึงมีกำลัง

สิ่งที่เคลื่อนไหวที่เร็วที่สุดคือความคิด ถ้ามันหยุดนิ่งมันจะมีกำลังเท่าไร พอมันมีกำลังของ
มัน มีพลังงานของมันแล้ว ถ้าจิตเห็นจิต ตัวจิตเห็นจิต

ไฉนมันไม่มีจิต มันมีแต่อุปาทาน มันมีแต่คิดหลอก

อะไรไปเห็น

พื้นฐานตัวเริ่มต้นไม่มี นับหนึ่งไม่ได้ หนึ่งไม่มี ก้าวแรกไม่มี ก้าวต่อไปไม่มี ถ้ามันมีเรา
แล้วก้าวเดินก้าวแรกออกไป จิตเห็นอาการของจิต

แต่จิตมันไม่มี แล้วหนูผิดตรงไหน

นี่ไง ผิดตรงที่ว่าจิตไม่มีพื้นฐาน สมถกรรมฐานยกขึ้นสู่วิปัสสนากรรมฐาน สมถกรรม
ฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน งานของการรื้อถอนหรือชาติ เขาเกิดบนจิต เกิดบนภวาสวะ เกิดบน
ความรู้สึก ไม่ใช่เกิดจากสมอง เกิดจากจินตนาการใดๆ ทั้งสิ้น ถ้าสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่ง
การงานมันไม่มี แล้วงานจะไปเกิดที่ไหน

คนสมัครงานๆ ถ้าสมัครงาน เขารับทำงาน ถึงมีงานทำ คนตงงานๆ ไม่มีงานทำ ไฉนเรา
ตงงานทั้งนั้นเลย เพราะภาวนาไม่เป็น คนภาวนาเป็นถึงมีงานทำ

จิตเห็นอาการของจิตตามข้อเท็จจริงของหลวงปู่ดูลย์ คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ต้องหยุดคิด หยุด
นิ่งนั่นคือจิต แล้วจิตเห็นอาการที่มันสลายอารมณ์ เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมตาม
ความเป็นจริง นี่ถึงจะเป็นแนวทางปฏิบัติของหลวงปู่ดูลย์

นี่ไง หนูผิดตรงไหน

ผิดตรงที่ว่าเริ่มต้นไม่มีตัวจิตตั้งแต่แรก ไม่มีจิตตั้งแต่แรก ไม่มีสัมมาสมาธิตั้งแต่แรก
แล้วอะไรไปรู้ อุปาทานทั้งสิ้น หลอกคิด กิเลสหลอกให้คิด

ฉะนั้น สิ่งที่มีมันเกิดขึ้น ทั้งๆ ที่หนูก็ทำตามหลวงปู่ด้วยการใช้จิตเห็นจิตเพื่อแก้กัมมิต แต่กัมมิตก็ไม่หายไป ตอนนี้นิมิตเกิด

มันจะหายไปได้อย่างไร ในเมื่อเริ่มต้นตั้งแต่หลอกคิด คิดหลอก แล้วมันจะหายไปไหนล่ะ

ไปหาหมอนะ หาจิตแพทย์ แล้วเขาให้ยา กิน กินตามนั้นนะ อย่าช้อน อย่าช้อนยานะ กินตามนั้นแล้วรักษาของตนไป นี่พูดถึงว่าการปฏิบัติ

นี่พูดถึงคำถามเนาะ คำถาม แก้อจิตติดนิมิต

มันผิดพลาดมาตั้งแต่ต้น กลับไปทำใหม่ กลับไปเริ่มต้น ไม่ต้องไปคาดหวังอะไรทั้งสิ้น หายใจเข้านึกพุท หายใจออกนึกโฮ แล้วถ้าดูจิตๆ ดูให้รู้ คือปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าปัญญาอบรมสมาธิตามความเป็นจริง หยุดหมด หยุดคิด นั่นนะปัญญาอบรมสมาธิ หยุดนิ่งนั่นคือสมาธิ แต่แป๊บเดียว ก็พุทโธต่อเนื่องไป

เริ่มต้นต้องมีพื้นฐานว่า สมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน แล้วถ้าเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง ยกขึ้นสู่วิปัสสนา วิปัสสนาคือการรู้แจ้งใจของตน

รู้แจ้ง ไม่ใช่รู้หลอก หลอกคิด ก็เลสหลอกพาให้คิด เอวัง